

Deček in jablana.

Na vertu jablana stoji
Vsadili so jo oče mi,
Na rojstva moj'ga prvi dan,
Oj jablano najraje imam.

Drevesce majhno, šibko je,
Pa vendar se razcveta že,
Jesen preteklo sladek sad
Rodilo mi je pervikrat.

Tud' jaz sem mlad in majhen še
Pa vendar navke znam lepé,
Sem v šoli že pohvaljen bil
Darilo lepo sem dobil.

Na vertu pri drevesecu
So rekli oče mi takó:
„Le glej, da boš z jabláno vred
„Donašal vsakoletni cvet.

„In cvetje naj postaja sad
„Naj polno bode sladkih nad,
„Da kakor ti dreveseca
„Radujem jaz se sineka.

„Da boš junaško in vesel
„Z ljubeznijo svoj dom objel,
„Domovja deržal se čverstó
„In branil ga pred zlô rokó.

„Vsaj korenine jablane
„Tud čversto zemlje se deržé,
„Ker zemlja hrano jim dajé
„Močnejše dela steblice.

„In silne treba je moči
„Da se izruje z žilami,
„Če žile se uničijo
„Izrujem lahko tud' drevó.

„Tako tud' ti, preljubi moj,
„Za domovino čversto stoj!
„Do zadnje kapljice kervi
„Jo čuvaj brani iz vseh moči.

„Če pride kak sovražen zmaj
„Koj sproti se nikar mu vdaj;
„Bojuj za domovino se
„Žertvuj moči jej svoje vse!“

* * *

Obljubil sem očetu rad
Donašati le dober sad;
Ljubiti čem domača tla,
Kot moja ljuba jablana.

— č. —

Najslajši sméh.

(Právljica.)

Ko je še Gospod po zemlji hodéval ne imevši toliko prostora, kamor bi bil naslonil svojo trudno glavó in bi se vednega potovanja vsaj nekoliko odpočiti mogel, moral si je iskati v tujih hišah svojega staníšča.

Tako potovaje pride nekega dné do revne kóče. Ker se je že gosta temá bila poglobila po zemlji, stopi v hišo in prosi prenočišča. „Iz serca radi vstrežemo vašej prošnji, dragi gospod, reče mu revna družinica, ako ste le vajej prenašati žalost, revščino in druge nezgode, ktere že dokaj časa bivajo pod našo revno streho.“

„Ni je britkosti ne žalosti, da je ne bi mogel prenašati, pa ravno tam kjer je terpljenje in britkost, tudi najraje prebivam; vsaj je terpljenje edina